

Zuzana Pomykalová má rada kúzla

V roku 2015 vyšla v pražskom vydavateľstve Albatros knižka s názvom Záhada prázdne zvonice. Jej autorkou je Zuzana Pomykalová. S touto knižkou i jej autorkou sa mohli oboznámiť aj piešťanské deti vďaka projektu Keď čítanie je čtení. Napriek mladému veku Zuzana vydala už mnoho knižiek. O nich, ale aj o jej záujmoch a práci sme sa po stretnutí s deťmi porozprávali. Hneď na úvod vyjadrila svoje nadšenie z Piešťan, pretože tu bola prvýkrát.

Vo svojej tvorbe sa zaoberáte záhadnými bytosťami. Máte rada tajomný život?

Ja mám veľmi rada taký tajomný život, preto sa mi ani nechce písať pre dospelých, rada zostávam pri detskej literatúre, lebo tam sa mi to všetko lepšie dostáva, lepšie sa mi s tým pracuje a myslím si, že detskí čitatelia sú na to zvyknutí. Dospelí bývajú viac usadlejší a do detských rokov sa už tak nechcú vracieť. Ja sa s fantáziou rada hrám, mám rada kúzla. Keď som bola malá, chcela som si čítať také príbehy, aké práve teraz píšem. S kúzлами a strašidlami som spokojná.

Je toto pre Vás prvýkrát, čo ste sa stretli so slovenskými deťmi?

Celkom prvé. Ja som na Slovensku nikdy nebesedovala, nikdy nečítala a tak som sa trošku bála, lebo ja veľa „drmolím“, rýchlo hovorím, takže počas besedy som si dávala pozor, aby som pomaly hovorila aj čítala.

Bolo vidno, že deti zaujala téma zvonov a zvonárov. Asi ani na Slovensku nie je príliš prebádaná. Ako ste sa k tejto téme vôbec dostali?

Keď som písala túto knihu, tiež som veľa o zvonoch nevedela, až kým som sa nezačala pripravovať na krst knihy. Chcela som, aby na krste boli nejaké zaujímavé osobnosti okolo zvonov. Rozhodila som siete. Zistila som, že tých, čo sa pohybujú okolo zvonov, nie je veľa. Väčšinou sa všetci poznajú a sú milí. Tak mi aj prikývli, že prídu. Prišiel zástupca a v súčasnosti aj vedúci „Svazu dobrovoľných svätovítskych zvoníku“, táto skupina funguje od polovice 20. storočia, je to asi 20 mužov a žien, krásne rozprávajú o zvonoch z ich pohľadu ako užívateľov – „zvoníkov“. Prišiel aj pán Petr Rudolf Manoušek, pokračovateľ českých zvonárskych rodín, ktorý zvony stále vyrába. Veľa mi rozprával z pozície výrobcu zvonov, toho, kto musí vyrobiť formu zvonu, pripraviť si zvonovinu podľa starého rodinného receptu, odliat zvon, aby mal správny zvuk, aby správne visel na veži... Tým, že sa tomu venuje celý život – a takých nie je veľa – chodí veľa po svete. Bol v Japonsku, v Holandsku ... takže má historky z celého sveta. Podieľal sa napríklad na odlievaní najväčšieho funkčného zvonu v Japonsku. Rozprával aj príhody z Čiech. O zvonoch by sa dalo rozprávať, písať a čítať donekonečna. Takže som rada, že tá moja knižka je takým prvým príspevkom k tejto téme, pretože my zvony celkom nevnímame, berieme ich ako samozrejmosť, občas nás na vežiach rušia, občas je to milé, občas plašia holuby. Keď sa na vežu dostaneme, vidíme ten zvon. Je pravda, že teraz je veľa zvonov na elektrický pohon, tak aj profesia zvonára upadá. A na rukách máme hodinky, takže sa už nepotrebujeme orientovať podľa zvuku zvonov. Ale vždy je to súčasť nášho kultúrneho a historického dedičstva. Som rada, že som to deťom mohla prostredníctvom mojej knižky sprostredkovať zrozumiteľnou formou.

Na čom teraz pracujete?

Rada sa inšpirujem históriou aj svojimi cestami. Predtým som viac cestovala do zahraničia a neskôr som zistila, že nemusím chodiť ani tak ďaleko, aby som našla zaujímavé témy. To sa ukazuje aj pri tých zvonoch, Čechy sú na inšpiráciu dobré. Ale bola som v Írsku a mám rozpísaný príbeh o českom chlapčkovi, ktorý s otcom odíde do Írska. On tú krajinu vôbec nepozná, otec naňho nemá čas, musí chodiť do práce, zarábať a chlapček je doma sám. Po prázdninách tam má začať chodiť do školy a musí sa učiť angličtinu. Tá mu však nejde, nebaví ho to, je stále sám. Raz narazí na škriatka, takého zeleného írskoho lepríkóna, ktorý mu začne rozprávať všetky miestne príbehy, naučí ho aj jazyk kúzlom – bez práce. Zoznámí ho s pozadím ďalších írskych rozprávkových mytologických bytostí a vďaka tomu chlapček začína v Írsku zapúšťať svoje korene.

Vy sa venuje aj ďalšej zaujímavej téme – genealógii.

Dostala som sa k nej cez iný rukopis, knižku, ktorú dokončujem už dlhšiu dobu, lebo ako som sa začala „ponárať“ do genealógie, zistila som, že aj to je téma – koníček na celý život. Rukopis išiel teraz trochu nabok, ale absolvovala som teoretické kurzy, na ktorých som zistila, že rodokmeň nie je len o strome života s menami a dátumami, ale zaujímavejšie sú tie príbehy za tým. Mnoho sa toho traduje v rodinách, mnoho sa dá vyčítať na matrikách alebo z iných zdrojov, tak som o tom chvíľu premýšľala, až mi to vykryštalizovalo kurz, ako sa píše rodová kronika. Tým, že mám skúsenosť s tvorivým písaním, viem, aké ťažké je texty napísať a spracovať materiály, ktoré sa dajú získať. Ale čo s nimi? Tak pracujeme s tým vybraným materiálom a informáciami z matrik a iných zdrojov a píšeme z nich príbehy, dávame im čítavú formu, ktorú budeme môcť predať ďalším generáciám. A trebárs v tom bude môcť niekto ďalší z rodiny pokračovať. Takže takto tie rodinné kroniky vznikajú.

Vy aj vyučujete na vysokej škole.

Od tohto roka vediem na filozofickej fakulte UK kurzy tvorivého písania. Sú to kurzy určené verejnosti, nie pre študentov. Do vysokých škôl tvorivé písanie preniká zatiaľ veľmi opatrne, myslím si, že by sa to ale hodilo ako sprievodný kurz písania, kultivácia písomného prejavu, tiež rétorika – čiže aj k písanému aj hovorenému prejavu by sa hodilo nejaké vzdelanie. Na verejných školách, kde sa nevyučuje tvorivé písanie ako odbor, by sa hodilo ako pomocný predmet.

Musím len konštatovať, že v takej útlej žene sa nachádza mnoho zaujímavých informácií. Dobre sa počúva Vaše rozprávanie. Je to síce Vaša prvá návšteva Piešťan, ale veríme, že nie posledná. Aby sme mohli pokračovať.

Ja tiež dúfam, lebo mne sa tu veľmi páči. Krásne mesto, v lete tu musí byť nádherne. Budem sa tešiť!

Ďakujeme za rozhovor.